

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม กรุงเทพ
เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

วิทฺยเสียงอรรดเสียงธรรม

ท่านอาจารย์เจี๊ยะท่านเป็นลูกเจ๊ก ท่านบั้งเบ้งๆ แม้แต่กับพ่อแม่ครูจารย์ท่านยังเสียงบั้งเบ้งๆ เสียงที่ไรก็หน้าผากแตกทุกที เล่นกับพ่อแม่ครูจารย์มันไม่ได้หลายหมัดแหละ เดี่ยวหงายเลย ท่านอาจารย์เจี๊ยะท่านนิสัยอย่างนั้น นิสัยตรงไปตรงมา บั้งเบ้งๆ ใส่กับพ่อแม่ครูจารย์มันฟังเสียงบั้งเบ้งๆ แล้วเงียบเลย เอาแล้วถูกหน้าผากแล้ว แต่รู้สึกพ่อแม่ครูจารย์มันเมตตามาก ท่านไวใจทุกอย่างเลย เป็นผู้อุปถัมภ์ใกล้ชิดกับท่าน ละเอียดล่อมากทีเดียว ใครไปแตะของของท่านไม่ได้นะ ท่านเป็นผู้ดูแลบริวารพ่อแม่ครูจารย์มัน สะอาดมากทีเดียว ละเอียดล่อ

กิริยาภายนอกเป็นอย่างนั้นละ บั้งเบ้งๆ แต่ภายในท่านละเอียดล่อมาก นั่งอยู่ด้วยกันนี้ท่านเอามือมาดึงด้ายที่เย็บพันออกมาจากผ้าของเรา นั่งอยู่ท่านปั๊บปั๊บมาดึงออก ทำไมละ มันไม่น่าดู อย่างนั้นละท่านละเอียดมาก นั่งอยู่โน้นคุยกันกับเรา ท่านปั๊บปั๊บมาจับดึงออก ทำไมละ มันไม่น่าดู เป็นอย่างนั้นละท่านละเอียดมาก ภายในท่านละเอียด กิริยาภายนอกบั้งเบ้งๆ อย่างนั้นละ เวลาเข้าถึงกันมันก็รู้จักกันเองกับอาจารย์เจี๊ยะนี่ คุ่นกัน อยู่ด้วยกันมานานกับเรา แต่ท่านเคารพเรา รู้สึกว่าท่านเคารพมาก ท่านก็บอกเลยว่า ครูบาอาจารย์ที่มาอยู่หัวใจผมมีอยู่สององค์ ท่านอาจารย์มันหนึ่ง กับท่านอาจารย์หนึ่ง นอกนั้นผมไม่หลงใครง่าย ๆ ท่านพูดตรง ๆ อย่างนี้

ท่านบอกตรง ๆ เลย ครูบาอาจารย์ที่มาอยู่บนหัวใจผมมีสององค์ คือท่านอาจารย์มันหนึ่ง กับท่านอาจารย์หนึ่ง นอกนั้นผมไม่หลงใครง่าย ๆ ท่านพูดอย่างตรงไปตรงมา ที่สำคัญก็คือ กุฎิเราหลังอยู่ทุกวันนี้ ปีนั้นปี ๒๕๐๔ ละมัง ท่านอาจารย์เจี๊ยะไปจำพรรษาที่วัดป่าบ้านตาดด้วยกัน ท่านกำลังเกลี่ยพื้นถมดิน เขาเรียกอะไร ไม่ใช่คราด มันเป็นกระดานแผ่นหนึ่งมีไม้อันหนึ่งเป็นแบบคั่นไถสำหรับใส่ไปไสมาให้พื้นเรียบราบ (คราดดินครับ) ถ้าคราดมันก็มีพื้นมีเขี้ยวไม่ใช่หรือ (เรียบ ๆ ก็มีครับ) เออ แบบนั้นละ ตอนเย็นพอปิดกวาดเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เกลี่ยนั้นเกลี่ยนี้

ที่นี้ท่านไม่ได้คิดละซี พอค่าจวนจะมีดี ต่างองค์ต่างเดินจงกรมอยู่ เพราะวัดป่าบ้านตาดมีการเดินจงกรม นั่งสมาธิตามเวลาเวลาไม่เคลื่อนคลาด เวลานั้นเป็นเวลาสงบ กำลังจะมีดี ฟังเสียงเปรี้ยวๆ ที่กุฎิท่าน ท่านได้เหตุไปจากนี้ละ ท่านไปทำคราดอันนี้ตอนค่าๆ

ฟังเสียงเปรี้ยว ๆ โอ้ มันยังโง่งนักหนา เราก็ไม่เคยได้ยินตั้งแต่ตั้งวัดมานี้ สร้างวัดมาไม่เคยมี เราก็กออกจากทางจงกรมแล้วไปเลย ไปท่านกำลังตีคราดอันนี้อยู่ ท่านจะเอามาทำที่กุฏิเรา แต่ท่านไม่ได้คิดว่ากาลเวลาควรหรือไม่ควรนั้นซิ ใส่เปรี้ยว ๆ ดังลั่นนะ เราอยู่ทางจงกรมใน ป้ายังต้องออกจากทางจงกรมไปเลยเทียว ไปก็เห็นท่านกำลังทำ พอไปเราก็ก็นอนอยู่ ท่านอาจารย์เจี๊ยะ ว่าอย่างนี้เลยละเรา การอยู่กับท่านอาจารย์มันนี่ท่านอยู่เป็นอันดับหนึ่ง นะที่นานที่สุด แล้วท่านอาจารย์มันท่านทำอะไร ท่านพาดำเนินอย่างไร เวลานี้ท่าน ดำเนินอย่างไร ผมไม่พูดอะไรมาก เพราะท่านเคยอยู่กับท่านอาจารย์มันมากกว่าผมอีก ผมพูดเพียงเท่านี้ เราพูดอย่างเปรี้ยว ๆ เลยนะ พูดแล้วก็กลับ ทางนั้นก็เงียบเลย

พอตอนเช้าถึงเวลาที่จะบิณฑบาตเราก็กงมาศาลา ท่านมารออยู่นี้ เรานั่งอยู่นี้ท่านรอ อยู่ ท่านพอเรากราบพระเสร็จแล้วมานั่ง ท่านปั๊บปั๊บเข้ามาเลย มาจับขาเรลากออกไป มา จับหาอะไร เราว่างั้น ท่านนี้สำหรับเหยียบขี้เหยียบมูลเหยียบคุณ โอ๊ย ขอจับหน่อย จับแล้ว เอาหัวท่านมาดูนี่นะ เอาเท้าเราไปนี้ เอาหัวท่านมาดูนี่เลย น้ำตาพังนะ อย่างนี้จึงเรียกว่า อาจารย์ โห ผมยอมเลย เมื่อคืนนี้ผมจนนอนแทบไม่หลับ ผมผิดเอามากทีเดียว ท่าน อาจารย์นี้ถูกต้องที่สุด แบบเดียวกับท่านอาจารย์มันเลย ผมจะไม่ลงได้ยังไง ว่าอย่างนั้นนะ แล้วเอาเท้าเรานี้ดูหัวท่าน

บอกท่านเท่าไรท่านก็ไม่ฟัง ขอให้สนใจเถอะ ผมนี่โง่งที่สุดเลย นี่ละท่านทำของ ท่านอย่างนี้ ท่านจับขาเราดึงออกแล้วก็เอาหัวท่านดู แหม ท่านอาจารย์ทำไมถึงพูดได้ ถูกต้องแม่นยำนักหนา แบบฉบับเดียวกับหลวงปู่มันเลย จากนั้นก็บอกว่ากิริยาท่าทางของ เรากับหลวงปู่มันนี่คล้ายคลึงกันมาก ท่านพูดทีหลัง วันนั้นท่านเอาแค่นั้นละ ก้มหัวแล้วเอา เท้าเราไปดูหัวท่าน น้ำตาท่านพังนะ ผมลงถึงใจเลย ไม่มีใครที่จะสอนได้อย่างนี้ ท่าน อาจารย์นี้สอนแม่นยำมากเทียว แบบท่านอาจารย์มันเลย นี่ละท่านลง

ท่านอาจารย์เจี๊ยะนิสัยท่านตรงไปตรงมา ความละเอียดลออภายในละเอียดมาก ทำ อะไร ๆ งานอะไรนี้ ถ้าลงท่านได้ทำแล้วเรียบร้อยเลย แต่กิริยาภายนอกเป็นอย่างนั้นละ บังเบ้ง ๆ ภายในละเอียดนะ ท่านอยู่กับหลวงปู่มัน โถ ตั้งแต่ไปอยู่เชียงใหม่ จากเชียงใหม่ มาแล้ว ท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์ อุปัชฌาย์ของเรามาิมนต์ท่านไปอยู่อุดร เวลาท่านไปจาก เชียงใหม่ไปอยู่อุดร หลวงปู่มันไป อาจารย์เจี๊ยะก็ไปด้วย ไปอยู่อุดรตั้ง ๒ ปี จากนั้นก็ไป สกจนครด้วยกัน ท่านไปอยู่นานหลายปี เหมือนพ่อกับลูกกัน ท่านเมตตามากทีเดียวกับ อาจารย์เจี๊ยะนะ เหมือนพ่อกับลูก เพราะทำอะไรละเอียดลออมาก คนดูภายนอกดูเผิน ๆ จะยกโทษท่านแหละ เอาโทษใส่ตัวเอง ท่านเป็นพระที่ละเอียดมาก เป็นผ้าขี้ริ้วทอทองนะ

เราว่า วันที่ ๒๓ ก็จะไปเผาศพท่าน นี่ละลูกศิษย์ท่านอาจารย์มั่นองค์หนึ่งที่เป็นพระสำคัญ อยู่ ภายในท่านดี ภายในก็ดี แต่ภายนอกอย่างที่ว่าละ ผ้าชีริ้วห่อทอง บั้งเบ้งๆ นิสัยท่าน ชอบตีเหล็ก เรียกว่าเป็นช่างเหล็กก็ได้ ช่างตีเหล็กก็ได้ แนะ นิสัยไปคนละอย่าง จะว่าท่าน ไปสร้างมณฑลในตัวเองในงานอย่างนั้นก็ไม่ใช่ หากเป็นนิสัยของท่านอย่างนั้นเอง

ตีเม็ดตีขวาน มาอยู่ที่นี่ท่านก็ทำอยู่มั่ง นิสัยท่านเป็นอย่างนั้น ภายในท่านละเอียด ภายนอกเป็นอย่างนั้น แต่เมื่อรู้นิสัยกันแล้วสนิทกันได้ดีเลย สำหรับเรากับท่านสนิทกันมาก ท่านก็เคารพเรามาก ถึงขนาดที่ว่า อาจารย์ที่มาอยู่หัวใจของผมนี้มีอยู่สององค์ ท่านว่า ท่าน อาจารย์มั่นหนึ่ง ท่านอาจารย์หนึ่ง นอกนั้นผมไม่ลงใครง่าย ๆ ท่านว่าอย่างนี้ท่านบอก ผม ไม่ลงใครง่าย ๆ ตอนสำคัญที่ว่ามาจับเท้าเราไปเอาหัวมาถูนี้ซี แล้วน้ำตาพั่ง แหม ทำไมจึง สอนได้ถูกต้องแม่นยำแบบเดียวกับท่านอาจารย์มั่นเลย แล้วลงสนิทด้วย น้ำตาพั่ง ท่าน บอกว่ากลัวแต่ท่านอาจารย์มหาบัวองค์เดียว ท่านอาจารย์มั่นมรณภาพไปแล้ว กลัวแต่ อาจารย์มหาบัวองค์เดียว นอกนั้นไม่กลัวใคร ท่านก็พูดตรง ๆ ว่ากลัวแต่ท่านอาจารย์มหา บัวองค์เดียว นอกนั้นไม่กลัวใคร คือแต่ก่อนกลัวพ่อแม่ครูจารย์มั่น หลังจากนั้นมาก็กลัว เราองค์เดียว เราก็ไม่เคยว่าอะไรท่าน ก็มีเท่านั้นแหละว่าให้ท่าน

วันนี้ก็ไม่พูดอะไรมากนักละ สอนเมื่อคืนนี้ก็ออกทางวิทยุแล้ว วิทยุนี้เราก็วิตก วิจารณ์เหมือนกัน ผลได้กับผลเสียมันจะตามกันมา เบื้องต้นก็ว่าได้ผลดี ออกวิทยุนี้พูดเป็น อรรถเป็นธรรมให้คนทั้งหลายได้ยินพอเป็นคติเครื่องเตือนใจ ครั้นต่อมานี้ความเลอะเทอะ มันจะแทรกเข้าไป คีบลานเข้าไปนะ แล้วเสียงขับเสียงลำเสียงเพลงเสียงอะไรมันจะเข้าไป ต่อจากนั้นจะมีแต่เสียงมูตรเสียงคุณเต็มวิทยุนี้ละ คอยดูคำพูดอย่างนี้จะผิดไหม พิจารณาซิ หรือเดี๋ยวนี้มันจะมีแล้วก็ไม่รู้ ใ้อเรื่องสกปรกมันเร็ว

ทำวิทยุนี้เราทำประโยชน์แก่โลกสงสาร เพราะโลกมันมีแต่เรื่องสกปรกกรงรัง เรื่อง อรรถเรื่องธรรมไม่ค่อยมี เมื่อมีผู้มาขออยากจะทำวิทยุนี้ขึ้นเป็นอรรถเป็นธรรมสอน ประชาชน เราก็เห็นดีด้วยจึงอนุโลมให้ แต่ก็อดคิดไม่ได้เหมือนกัน เรื่องสกปรกมันจะ แทรกเข้า ต่อไปนี้เรื่องสกปรกมันจะเริ่มนะ เรื่องอรรถเรื่องธรรมจะมีน้อยมาก ต่อไปจะมี แต่เรื่องขับลำทำเพลงเรื่องอะไรต่ออะไรยุ่งไปหมด โลกมันเป็นอย่างนั้น ความสกปรกนี้เข้า อย่างรวดเร็วนะ ธรรมไปที่ไหนมันแทรกเข้าไป แล้วเหยียบหัวธรรมไปเลย

วิทยุสวนแสงธรรมนี้ระวังให้ดีนะ ใครเป็นคนกำกับ ถ้าหากว่าไม่เป็นท่าแล้วเราให้ รื้อเลยนะ เราไม่ได้เหมือนใคร รื้อทิ้งเลยไม่เสียหายมากกว่าเอาวิทยุนี้ไว้นาน ๆ กระจาย สิ่งเสียหายให้แก่โลกได้ทราบทั่วถึงกัน แล้วทำลายทั่วประเทศเขตแดน อันนั้นมีความ

เสียหายมาก รื้อวิทยุทิ้งเข้าป่าไม่เห็นเสียหายอะไร ถ้าไม่เป็นท่าจริง ๆ แล้วสั่งด รื้อถอนทิ้งเลย เราไม่ได้เสียหายอะไรยิ่งกว่าหัวใจคน เราทำนี่เราทำเพื่อหัวใจคน เพราะหัวใจมันคลุกเคล้าด้วยของสกปรก เอน้ำเข้าไปชำระล้างพอให้เป็นอรรถเป็นธรรมเป็นความสะอาด สะอ้านขึ้นมาบ้าง แล้วมันก็เอาความเลอะเทอะเข้าไปใส่นั้น เรียกว่าป่าเข้าป่าเลยวิทยุนี้อย่าเอามาไม่เกิดประโยชน์

ที่พูดเหล่านี้จะไม่ผิด ที่ไหนเขาก็ขอ เวลานี้เยอะนะเขาขอวิทยุเกี่ยวกับธรรมะของหลวงตา อย่างสกลนครมีตั้ง ๑๐ แห่งออกทั่วไป ภาคอีสานกระจายๆ ออกไป ไปตั้งวิทยุแล้วก็เอาเสียงอรรถเสียงธรรมเราเข้าไป เอาเทปเอาอะไรก็แล้วแต่ทุกอย่างแหละเข้าไปเทศน์ให้คนฟัง มาขอหลายแห่งแล้วนะ เราก็อัดคิดไม่ได้เรื่องอย่างนี้แหละ เรื่องสกปรกมันจะค่อยคืบคลานเข้าไป มันเอาธรรมะเป็นโล่บังหน้าก็ได้ แต่ไม่มีเจตนามันหากเป็นโดยหลักธรรมชาติของมัน มันจะมีอย่างนั้นจนได้แหละ

สวนแสงธรรมเรานี้ก็เหมือนกัน ให้ระวังนะใครเป็นคนกำกับรักษา ถ้าหากว่าทำให้เลอะๆ เทอะๆ เราชื้อทิ้งเลยนะ เราพูดไม่เหมือนใครพูด เราไม่มีอะไรเสียหายยิ่งกว่าหัวใจคนที่เสียหายไป ไม่อยากให้เสียหายเพราะความเลอะเทอะเหล่านี้ ตั้งวิทยุขึ้นมาแทนที่จะเป็นประโยชน์ เป็นวิทยุเสียงอรรถเสียงธรรม กลับเป็นวิทยุเสียงมูตรเสียงคุณเสียงตดเสียงขี้ไปหมดไม่เอานะ เราสั่งให้รื้อเลยไม่มีอะไรเสียหาย เหตุผลเท่านั้น เราก้าวเดินตามเหตุผลจะไปเสียหายนั้นเสียหายน้อยอย่างไม่มีเหตุผลเราไม่มี จะมีแต่เหตุผลเท่านั้น ควรตัดตัดทันที ควรเสริมเสริมทันที ผู้ที่รักษาวิทยุให้ระมัดระวังนะ อย่าทำสู่มสู่มหัว ทำแบบเลยเถิดเตลิดเปิดเปิง มันจะเป็นไปได้นะไม่สงสัย

ตอนกลางค่ำกลางคืนก็ให้พี่น้องทั้งหลายได้ภาวนากันบ้าง สงบใจประมาณสัก ๕ นาทีก็ยังดี เบื้องต้นบังคับเสียก่อน ท่านทั้งหลายให้บังคับท่านทั้งหลายเอง บังคับความชั่วที่มันคิดมันปรุงอยู่ตลอดเวลาตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ เอาความหลับนั้นเป็นเวลาระงับความคิดนี้ ถ้าไม่ได้หลับ...ตายมนุษย์เรา นี่ได้นอนหลับได้ระงับความคิดความปรุง มันก่อไฟก่อไฟตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ ให้เอาไประงับ ภาวนา ภาวนาธรรมบทใดก็ตามให้ตัวหนึ่งสัก ๕ นาที เอาไปบังคับตัวเองบ้างซิ มันเป็นอย่างบังคับเพื่อความดีแก่ตน มันจะเสียหายที่ตรงไหน

บังคับ ๕ นาทีนี้ เราจะเอาค่าบริการรวมใดก็ได้มาติดกับใจของเรา เช่น พุทโธก็ได้ ธัมโม หรือสังโฆ อานาปานสติก็ได้ แต่ที่สำคัญคือให้มีสติบังคับตลอด ในเวลานั้นอย่าให้คิดเรื่องอื่น ให้คิดแต่เรื่องค่าบริการหรือลมหายใจเท่านั้น ได้ ๕ นาที ได้ ๕ นาทีวันนี้ เอ้า

วันหลังได้ ๕ นาที ต่อไปมันจะเข้าสัมผัสธรรมนะ เวลานี้หัวใจของเรามีตั้งแต่บุตรแต่คุณเต็มหัวใจทั่วโลกดินแดน เรื่องธรรมเข้าไปสัมผัสใจนี้แทบจะว่าไม่มี ก็มีแต่แดนแห่งชาวพุทธ ชาวพุทธผู้ที่ตั้งใจภาวนาก็แทบไม่มีอีกนะ มันยันเข้าไปๆ นี่จึงเอาออกเรื่องภาวนาเป็นเครื่องประกาศธรรมสอนโลก กระจายออกจากภาวนา

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยการภาวนา สอนธรรมจากภาวนา อันนี้ขอให้เอาภาวนาไปสอนตนบ้างนะ สอนตนบังคับตนบ้าง เอา ๕ นาทีเสียก่อน ที่นี้พอธรรมได้สัมผัสใจแล้วมันจะตื่นตื่น เพราะอะไรไม่เหมือนธรรม พอธรรมได้สัมผัสใจเพราะบังคับจิตไม่ให้คิดไปกับกิเลสความสกปรก เพียง ๕ นาทีเสียก่อน บังคับ สติปัชฌาย์เอาไว้ แล้วต่อไปมันหากมีระยะไต่ระยะหนึ่ง วันใดวันหนึ่งจนได้แหละจิตจะก้าวเข้าสู่ความสงบ พอเข้าสู่ความสงบ นี้เรียกว่าธรรมเริ่มสัมผัสใจแล้ว จิตใจจะมีความรู้สึกตื่นตัวตื่นใจ และจะรู้คุณค่าของความสงบจากธรรม และจะเห็นโทษของความวุ่นวายของตนไปโดยลำดับ ที่นี้มันก็พอพืดพอเหวี่ยงกัน ที่นี้ ๕ นาทีไม่ต้องพูดนะ พอจิตได้สัมผัสธรรมเท่านั้น ๕ นาทีไม่ต้องพูด มันขยับของมันไปเองๆ เป็นชั่วโมงๆ สองชั่วโมง สามชั่วโมง ได้ทั้งนั้น เพราะอรรถธรรมอยู่ที่หัวใจ ไม่ได้อยู่กับมีดแจ่งอะไรนี่นะ

เมื่อจิตใจเราวิหิงโยยแรงจากอรรถจากธรรมมานาน มาได้เจอธรรมเข้าแล้วทำไมจะไม่กระตือรือร้น นี่ละที่นี้อัน ๕ นาทีหมดความหมายไปเลย ความดูดดื่มของใจจะพาไปเองๆ ฟีน้องทั้งหลายจำเอานะ ให้บังคับเอา ไม่บังคับดีไม่ได้นะเรา เราจะเอาตั้งแต่ตามใจๆ อันตามใจนั้นเป็นเรื่องของกิเลสทำลายเราทั้งนั้น ไม่ได้ส่งเสริมเราให้ดี การบังคับเราเพื่อความเป็นคนดี จะชั่วก็ขอให้เห็นเสียที พระพุทธเจ้าบังคับพระองค์จนเป็นศาสดา ชั่วที่ไหน พระสาวกอรหันต์ที่ว่า สงฆ์ สรรณ คจฺฉามิ นั้นท่านบังคับตนเอง ชั่วที่ไหน ทำไมจึงได้มาเป็น สงฆ์ สรรณ คจฺฉามิ ต่อโลกได้ นี่เราบังคับเราให้เป็นที่พึ่งของตน พุทฺธํ ธมฺมํ สงฆ์ สรรณ คจฺฉามิ

ในเบื้องต้นเอาพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นสรณะ พอขยับเข้าไปจิตกับธรรมในหัวใจตนเป็นสรณะของตนขึ้นมาๆ ที่นี้สง่าผ่าเผยแล้ว อยู่ที่ไหนติดกับธรรมอันนี้ตลอด ยืนเดินนั่งนอนไปไหนอบอุนตลอดเวลา นี่ละธรรมเข้าสู่ใจ ไม่มีคำว่าครีว่าล้าสมัย ไม่มีเข้าสายบ้ายเย็น อบอุ่นตลอดเวลาเลย พวกกันจำเอานะ วันนี้พูดเพียงเท่านี้ละ เอาละพอ ต่อไปนี้จะให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th
และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz